

"G" för GUD.

- Per Thorell -

På en av de elektroner som kretsar kring en atomkärna i en människokropp, närmare bestämt i en av fingrarna på en violinvirtuos' vänstra hand, stod en invånare och stirrade tankfullt ut i "världsrymden". Genom iakttagelser, mätningar och beräkningar hade denna "världsrymd" eller detta "universum" sedan länge varit kartlagt inom ett så stort område som de hittills konstruerade instrumenten varit i stånd att registrera. I det stora hela var det sålunda kartlagda himlavalvet inte stort annorlunda än det en jordinvånare, i detta fall violinvirtuosen, hade för ögonen när han lyfte blicken uppåt. Det fanns en lysande och värmande sol på himlen om dagen, och tre månar samt ett omätligt antal stjärnor på natten.

Elektroninvånaren visste att det "klot" han levde på hade en roterande rörelse kring sin egen axel samt en cirkelrörelse kring den stjärna som utgjorde den livgivande solen för det system som hans "planet" hörde till. Men trots dessa rörelser var iakttagarens sinnen beskaffade så, att det omgivande universum tycktes honom vila i ett upphöjt majestätiskt lugn.

Elektroninvånaren grubblade länge över all den storhet som omgav honom. Han spekulerade över vad som egentligen kunde vara ursprunget till denna skenbart logiska uppbyggnad och minutiösa samverkan. I jämförelse med sin egen tillvaros påtagliga kaostillstånd, tycktes honom det omgivande kosmos vara uttryck för något gudomligt, något som var visare och mäktigare än han själv.

Och ändå! Ju mer han forskade och grubblade, desto mer klart stod det för honom, att det han såg endast var mekanik - olika kroppar i olika kretsbanor. Han var i stånd att mäta avstånden ut till de olika lysande punkterna som man kallade stjärnor. På grundval av sin egen planets materielag, kunde han också någorlunda beräkna vilket grundämnesförhållande som gjorde sig gällande på andra himlakroppar. Han såg att samma grundämnen uppträdde överallt, enda skillnaden låg i den inbördes olika sammansättningen.

Men fanns det liv? Fanns där levande varelser som han själv? Eller kanske ofattbart fantastiska varelser med uppfattningsförmåga i andra dimensioner, med andra organ för uppfattandet av den omgivande världen? Var det kanske varelser med långt gående syn- och hörsselförmågor - med ett nedärvt sjätte sinne för direkt tankeöverföring utanför det talade ordets räckvidd?

Vad fyllde alla dessa lysande himlakroppar för någon funktion på det hela taget? Hur kunde de ha uppstått kring hans planet, och hur kunde det vara att de höll sig i sina banor och inte kolliderade eller rörde sig i godtycklig riktning? Kunde det vara ett större väsen som styrde dem? Nej, den tanken var alltför barnsligt naiv. Han kunde ju med sina egna ögon se att dessa himlakroppar rörde sig av sig själva. Han visste också att tyngdkraften, centrifugalkraften m. fl., spelade en roll i detta sammanhang. Vidare visste han att det intill ett visst avstånd från hans planets yta fanns atmosfär och utanför den "tomrum", där roterande kroppar inte mötte något motstånd, utan en gång satta i rörelse kunde hålla sig igång under tusentals år. Avstånden till stjärnorna var oövervinneliga, men hur var det med planeterna inom hans eget solsystem? Skulle det inte vara möjligt att forcera tomrummet och komma till en av grannplaneterna? Kanske fanns där enorma rikedomar att hämta, och kanske fanns där gynnsammare betingelser för en behaglig tillvaro än under den krigiska atmosfär som hans egen planet omgav sina invånare med.

Visserligen hade man konstaterat att rymden genomkorsades av mystiska strålar med varierande styrka och riktning och man visste att många arter av dessa strålningar bröt ned allt levande: men man kunde nog konstruera en tillräckligt skyddande isolering mot dessa "dödsstrålar".

Den grubblande elektronbons hjärta svällde av förhandsupplevd stolthet vid tanken på triumfen: "Världsrymden besegrad!" "Första planeten nådd och mystisk befolkning tillintetgjord eller underkuvad!"

Rikedom, makt, ära, berömmelsens odödlighet! Genom herraväldet i rymden följer även herraväldet över planeterna!

Maktrusets ljuvliga sötma fick det att vibrera i grubblarens nervsystem. Det fanns ingen Gud - inte någon högre styrelse - endast materia och strålar vars kemi och funktion nu var kartlagd. Kunskap allena var makt. Den som visste mest skulle göra sig till härskare och guddom för alla som visste mindre eller ingenting alls!

Kanske kunde man t.o.m. övervinna själva tidsbarriären då rymdskeppet förflyttade sig genom rymden och därvid undgå den fysiska kroppens avtynande. Man kunde bevara ungdom och vitalitet - bliva odödlig härskare!

Allt medan den diminutiva grubblaren mer och mer berusade sig av sina högtflygande drömmar, rörde sig en "kosmisk impuls", en elektrisk energivåg från tomrummet, in över den planet som grubblaren befann sig på. Denna impuls var som en anstiftan som på ett nästan övernaturligt sätt fick hans tankar och planer om den fantastiska himlafärden att breda ut sig och antända hos hela planetens - hela elektronens - befolkning.

Ett rymdfartsprogram blev omgående utarbetat. Att sätta det i verket skulle kosta enorma summor och krävde stora offer och personliga insatser av varenda elektronbo: men ingen eller så gott som ingen protesterade. Tanken på de gigantiska rikedomar och äventyrliga möjligheter som det säkert fanns tillgång till, slet alla med sig i begejstringsruset.

Från violinvirtuosens hjärna hade en impuls nått fram till den vänstra handens tredje finger, en viljeimpuls som skulle dirigera fingret till ett tryck på fiolsträngen på en punkt, där detta tryck i förening med höger hands stråkföring skulle komma att frambringa tonen G.

Under bråkdelen av en sekund kände virtuosens liksom ett svagt stickande motstånd som han dock i nästa bråkdelen av sekunden övervann. Åhörarna såg hans fingrar lätt och obesvärat dansa fram över strängarna, och den skönaste musik ljud i deras öron. Klangfullt och harmoniskt vibrerade fiolens spröda toner samman till en enhet med orkesterns symfoniska brus, upplyfte åhörarnas hjärtan och stämde deras sinnen till högre tankar, tankar om renhet och skönhet, om själens frigjorda flykt i andens mäktiga riken.

För violinvirtuosens och hans lyssnarskara sträckte sig konserten endast över några timmars tid. Men för elektroninvånaren i violinvirtuosens tredje finger sträckte sig blotta frambringandet av tonen G över årtusenden, och likväl drömde man där härskardrömmar baserade på antagandet om krafternas tillfälliga spel. Ja, även om man i naturens företeelser kunde spåra en viss lagmässighet, en viss mekanisk rörelserytm, så föreföll dock en direkt viljeyttring, en avsikt högre än elektronbornas, i sista instans otänkbar. Det hela måste vara en krafternas ändamålslösa och viljelösa yttring.

Hur kunde det komma sig att det också föll elektrongrubblaren och hans elektronmedborgare in, att rymdens skenbara virrvarr av kosmiska strålar var viljeimpulser som utgått från ett högre väsens tankesfär uteslutande i avsikt att skapa skönhet och glädje, att frambringa en ton som i sig själv var ett under och likväl endast en diminutiv enhet i en värld av toner - en symfoni av rena klanger?

Nej, elektroninvånarnas värld fortsatte att sträva mot den "tomma" rymdens djup. Visserligen fanns det några få märkligt annorlunda typer som höjde ett varnande finger och talade om en högre och mäktigare vilja. Men vem kunde väl vara mäktigare än denna vetenskap som hade avlockat naturen dess hemligheter och nu beredde sig på att göra sig till rymdens härskare?

o-o-o-o-o-o-o-o

Från: Psykisk Forum,
Danmark.

Översatt från danskan av Gert Carlsson.
